

Sygn. akt IV KZ 38/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie z wniosku M. W.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 sierpnia 2019 r.,
zażalenia wnioskodawcy na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego
z dnia 4 lipca 2019 r., sygn. akt IV KO 118/18,
w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie
Sądu Okręgowego w K., sygn. akt III K (...), zakończonej wyrokiem Sądu
Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r., sygn. akt II AKa (...) oraz w sprawie
Sądu Okręgowego w K., sygn. akt III K (...), zakończonej zmieniającym wyrokiem
Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31 października 2001 r., sygn. akt II AKa (...)
na podstawie art. 437 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia osobistego wniosku M. W.
o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w K. , sygn. akt III K
(...), zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 11 grudnia 1997 r.,
sygn. akt II AKa (...) oraz w sprawie Sądu Okręgowego w K. , sygn. akt III K (...),
zakończonych zmieniającym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 31
października 2001 r., sygn. akt II AKa (...).

Podstawą do zajęcia takiego stanowiska było zaniechanie usunięcia braków
w postaci sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub
radcę prawnego, jakimi dotknięte było osobiste wystąpienie wnioskodawcy.

Skazany – wezwany pismem z dnia 7 grudnia 2018 r. oraz zarządzeniem Przewodniczącego IV Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r. (otrzymanym w dniu 29 maja 2019 r.) do uzupełnienia braku formalnego w postaci sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego oraz uiszczenia opłaty - nie uzupełnił tych braków, przez co jego inicjatywa nie spełnia ustawowych wymagań obowiązujących w tym zakresie. Konsekwencją tej sytuacji było zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2019 r. o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawach wymienionych na wstępie.

Rozstrzygnięcie to zaskarżył wnioskodawca M. W. , argumentując, że – w jego przekonaniu – wydanie dwóch wyroków w sprawach Sądu Okręgowego w K. o sygnaturach: III K (...) i III K (...) – nie było dopuszczalne i powinno uzasadniać wznowienie postępowania. W tym celu skarżący ponownie domagał się wyznaczenia adwokata z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie wnioskodawcy M. W. nie mogło zostać uwzględnione. Przypomnieć trzeba, że stosownie do dyspozycji art. 545 § 2 k.p.k., wniosek o wznowienie postępowania (o ile nie pochodzi od prokuratora) jest objęty przymusem adwokackim. Oznacza to bezwzględny obowiązek sporządzenia i podpisania tego pisma procesowego przez adwokata lub radcę prawnego. W tej sprawie wymagania ustawy procesowej obowiązujące w tym względzie, nie zostało spełnione, gdyż pomimo stosownego wezwania – nie złożono wniosku w formie przewidzianej w przepisach, a zarazem brak było ustawowych przesłanek do wyznaczenia M. W. obrońcy z urzędu przez Sąd Najwyższy.

Istnienie tej przeszkody formalnej oraz jej skutki procesowe, uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu traktowanie wystąpienia skazanego jako formalnego wniosku o wznowienie postępowania w trybie przewidzianym w art. 540 i nast. k.p.k.

Zauważyć przy tym trzeba, że osobista inicjatywa skazanego M. W. spowodowała wszczęcie z urzędu odrębnego postępowania sprawdzającego, w celu ustalenia, czy w sprawach, których sygnatury wymienił on w swoim wystąpieniu, nie wystąpiły okoliczności uzasadniające wznowienie postępowania w trybie przewidzianym w art. 542 § 3 k.p.k., tj. z urzędu. Rozstrzygnięcie w tej

materii zapadło w Sądzie Najwyższym w dniu 13 sierpnia 2019 r., sygn. IV KO 95/19, w formie postanowienia, w którym stwierdzono brak podstaw do wznowienia z urzędu postępowania w sprawach wymienionych przez skazanego.

W sytuacji zatem, gdy wnioskodawca nie wykazał, aby zakwestionowane przez niego zarządzenie dotknięte było jakąkolwiek wadą natury faktycznej lub prawnej, należało postanowić, jak na wstępie.